

HỌC TRÒ

Son đen đứng khoanh tay trước đầu hẻm, chờ đợi.

Trời đã quá trưa, bọn học trò sắp sửa rời khỏi nhà.

Hôm nay Son đen cần phải tó một vài món gì đó của bọn trẻ. Xưa nay, thỉnh thoảng nó vẫn chặng đường bọn nhóc trong hẻm để trần lột, khi thì một ít tiền lẻ khi thì vài cục kẹo dứa, có lúc lại là một món đồ chơi thích mắt, cũng có khi là một thứ vớ vẩn chẳng biết dùng vào việc gì. Nhưng hễ thấy cái gì thỉnh thích, Son đen đều tịch thu tuốt. Những lúc như vậy, nó thích thú không hẳn vì giá trị của món đồ cướp được, mà vì quyền uy của mình được tôn trọng.

Chưa bao giờ bọn trẻ dám phản đối hoặc chống cự lại trò trấn áp của Son đen. Son đen to con, dữ dằn, chúa đập lộn trong khu phố. Đối với bọn học trò nhút nhát và hiền lành, Son đen đích thị là một hung thần. Mà hôm nay hung thần lại đang buồn. Suốt buổi sáng ngồi bình xập xám với tụi Năm rỗ, Son đen thua chấy túi, thua đến tối tăm mày mặt.

Rời sòng bạc với nhữn lá bài nằm vương vãi, bản thủ trên vỉa hè, Son đen vắng tục một tiếng rồi lững thững bỏ đi. Ngay lúc đó chợt nhớ đến bọn học trò nhát cáy.

Son đen không phải đợi lâu. Chừng mười phút sau, lũ trẻ đã từ trong hẻm lục tục đi ra. Tất cả bốn đứa, đứa nào đứa nấy ăn mặc gọn gàng, cặp xách lủng lẳng trên tay. Son đen biết mặc cả bọn. Đi đầu là thằng Tân. Kế đến là thằng Thịnh, thằng Đạt. Cuối cùng là nhỏ Hoa. Đây là tụi học trò lớp Năm C trường Sao Mai, những nạn nhân quen thuộc của Son đen.

Chờ bọn trẻ đến gần, Son đen nhô hẳn người ra. Nó dạng chân đứng chắn ngang đầu hẻm và khễ huýt sáo miệng.

Thằng Tân ngẩng đầu lên. Mặt nó bỗng xám ngoét khi nhìn thấy Son đen. Những đứa đi sau cũng phát hiện ra hiểm họa. Tiếng trò chuyện rầm rì vui vẻ lập tức tắt ngấm, những bước chân của bọn trẻ như riu lại.

Son đen cười khoái trá. Nó vẫy tay:

- Lại đây! Tụi mày làm gì mà đứng cả lại vậy?

Tân nuốt nước bọt. Nó muốn đi thụt lại phía sau nhưng những đứa khác lại không chịu tiến lên. Lần này Son đen gọi đích danh nó:

- Mày có mang cái gì hay hay đấy không Tân?

Biết không thể nào thoát được, Tân khép nép bước lại. Nó cho tay vào túi quần:

- Em có mấy viên bi.

Sơn đen chìa tay ra:

- Bi hả? Đưa xem nào!

Tân mò mẫm trong túi một lúc rồi lấy hai viên bi rụt rè đặt vào tay Sơn đen.

- Chỉ có hai viên thôi hả?

Sơn đen trợn mắt hỏi và không đợi Tân trả lời, nó thọc tay vào túi quần thẳng bé khoắng sạch những viên còn lại.

- Của em...

Tân mếu máo. Sơn đen khoát tay:

- Không của em của anh gì cả! Cho mày qua! Tới thẳng Thịnh!

Thịnh chìa ra cục gôm đã cầm sẵn nơi tay:

- Em có cái này!

Sơn cầm cục gôm dang tay ném vù ra xa:

- Tao lấy làm quái gì thứ này! Mày có thứ gì có thể cho vào miệng không?

Thịnh lí nhí:

- Em không có.

Sơn đen hất hàm:

- Mở cặp sách ra tao xem!

Thịnh lúi húi mở cặp. Sơn đen thò đầu nghiêng ngó. Nó hừ mũi, vẻ thất vọng:

- Toàn những bút vớ thuốc! Rõ là bọn học trò!

Bỗng nó thò tay vào đáy túi nhón lấy một cục kẹo bạc hà. Nó giơ cục kẹo ngay trước mặt Thịnh, giọng đắc thắng:

- Cái gì đây?

- Ô... ơ...

- Còn “ơ, ơ” gì nữa! Mày định lừa tao hả?

Thịnh bồi rối:

- Em không biết có cục kẹo trong túi xách! Chắc là cục kẹo hôm trước còn sót lại!

Không nói không rằng, Sơn đen nắm lấy vành tai Thịnh xoắn một cái thật lực rồi xô thẳng bé lúc này đang nước mắt nước mũi đầm đìa qua một bên.

Cảnh tượng trước mắt khiến Đạt xanh mặt. Nó lúm lét nhìn Sơn đen, bàn tay cầm xấp hình tự nhiên run bần.

- Gì đây? - Sơn đen nheo mắt nhìn Đạt.

- Hình!

Đạt lí nhí đáp và chìa tay ra. Sơn đen cầm xấp hình xòe ra xem. Nó gật gù:

- À, hình tài tử Hồng Kông! Tốt lắm ! Tao sẽ rú thẳng Năm rồ đánh bài ăn hình!

Đạt mừng rơn, dậm bước đi. Nhưng Sơn đen đã níu vai nó:

- Khoan đã! Mà mày nhà giàu chắc có tiền!

Vừa nói, Sơn đen vừa thò tay vào túi áo Đạt. Trong một thoáng, nó lôi ra một tờ hai ngàn. Sơn đen ve vẩy tờ giấy bạc trên tay, cười nhả nhỏ:

- Tặng tao nghen!

Đạt đau khổ nhìn tờ bạc bị cướp. Nó vừa tiếc vừa tức nhưng đành phải gật đầu.

Nhỏ Hoa là nạn nhân cuối cùng. Sơn đen hát hàm về phía con bé:

- Mày có gì nộp cho tao không đấy?

Hoa liếm môi:

- Em chỉ có chùm dây thun. Anh có lấy dây thun được không?

Vừa tóm được tờ hai ngàn, Sơn đen tỏ ra dễ dãi:

- Tao thèm vào ba cái của nợ đó! Thôi, cho mày qua!

Nghe vậy, Hoa thở phào. Nó mừng rỡ ôm cặp chạy về phía các bạn đang rầu rĩ đứng đợi. Nhưng nó mới chạy được vài ba bước, Sơn đen đã gọi giật:

- Gượm đã! Mày có cái gì trong cặp đấy?

Hoa run bắn. Nó nhìn xuống đáy cặp căng phồng, ấp úng:

- Có gì đâu!

Sơn đen nhếch mép:

- Đứng hòng qua mặt tao! Lại đây!

Nhưng Hoa vẫn đứng chôn chân tại chỗ. Sơn đen liền bước lại. Nó giằng cái cặp khỏi tay Hoa.

- Trả cho em! Trả cho em! - Hoa hét hãi kêu.

Sơn đen phớt lờ. Nó nhanh nhẹn tháo tung dây khóa, thò tay vào đáy cặp lôi ra một trái cam:

- A! Thật tuyệt vời!

- Trả trái cam cho em! Trả cho em! - Hoa vẫn ra rả kêu, giọng bắt đầu sục sục.

Sơn đen cười hề hề:

- Trả thế quái nào được! Tao đang khát khô cả cổ...

Sơn đen nói chưa dứt câu, nhỏ Hoa bất thần nhảy vụt lại. Nó giật phăng trái cam trên tay Sơn đen:

- Trả đây!

Hành động liều lĩnh của nhỏ Hoa khiến ba đứa bạn đứng ngoài đâm sừng sốt. Cả Sơn đen cũng bất ngờ:

- A, mà dám...

Vừa hét lên nó vừa nhảy xô vào nhỏ Hoa, đẩy con bé lăn quay ra đất. Nhưng Sơn đen vẫn chưa giật lại được “món hàng”. Hoa té xuống, tay vẫn cầm khư khư trái cam.

Sơn đen càng nổi điên. Nó lại chồm tới. Nhưng lần này nó chưa kịp đụng tới trái cam đã bị nhỏ Hoa ôm chặt lấy và nhe răng cắn mạnh.

Sơn đen rên lên vì đau:

- Ôi da! Mà có nhả ra không, đồ chó!

Vừa la, Sơn đen vừa co chân vừa đá vào lưng Hoa những cú đá thật lực. Nhưng con bé vẫn không chịu nhả. Nó cứ ngoạm chặt cánh tay Sơn đen.

Sau một thoáng bàng hoàng, Thịnh, Đạt, Tân vội vã chạy lại. Vừa lo lắng cho bạn, vừa thấy Sơn đen bị nhỏ Hoa giữ chặt, ba đứa bé quên hết sợ hãi. Chúng xông vào Sơn đen, đứa giữ tay đứa giữ chân và thi nhau thụi bình bịch lên lưng kẻ trăn lột.

Nếu lúc đó không có người lớn đi ngang qua và giằng bọn trẻ ra thì Sơn đen đã biến thành một món giò chả trong tay bọn học trò “nhát cáy”. Cho đến khi đã thất thủ bỏ đi, nó vẫn không hiểu điều gì xảy ra vào cái ngày đen đủi đó.

Chỉ có Tân, Đạt, Thịnh là hiểu. Chúng ngỡ ngàng hiểu rằng đoàn kết là cội nguồn của sức mạnh và cần nhất là có một người dám xông lên trước. Chỉ có một điều là chúng không thể hiểu là tại sao người đó lại là nhỏ Hoa, một cô bé nhút nhát, hiền lành mà không phải một đứa nào trong bọn chúng.

Khi chúng thắc mắc điều đó với nhỏ Hoa, con bé mỉm cười bẽn lễn và hồn nhiên đáp:

- Em cũng chẳng biết! Trước nay em vẫn sợ Sơn đen!

- Sợ mà mà dám cắn nó?

- Ai bảo nó dám giựt trái cam của em!

- Thì trước nay nó vẫn giựt của mà cả khối thứ kia mà!

- Nhưng trái cam này em đem tặng cô giáo! Cô Phương ôm suốt một tuần, hôm nay mới đi dạy lại, các bạn không nhớ sao?

Khi nói như vậy, đôi mắt nhỏ Hoa bỗng dưng long lanh như hai giọt nước. Và nếu có ai tinh ý như tác giả, họ sẽ thấy đôi mắt của ba thằng bé cũng vụt xao xuyến long lanh như vậy!